

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku B. Spółki z o.o. w O.
przy uczestnictwie J. W.
o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W. Sądu Gospodarczego
z dnia 26 lutego 2014 r., sygn. akt XXIII Ga [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 137
(sto trzydzieści siedem) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Uczestnik wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), to jest art. 373 p.u.n. w brzmieniu obowiązującym przed dniem wejścia w życie ustawy z 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. Nr 53, poz. 434) w zw. z art. 6 ust. 2 i 3 tej ustawy oraz art. 21 ust. 1 p.u.n. oraz z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), sprowadzającego się do pytania, czy sąd orzekając w przedmiocie zakazu, o którym mowa w art. 373 ust. 1 pkt 1 p.u.n. jest zobowiązany do ustalenia konkretnej daty zaistnienia stanu niewypłacalności podmiotu, którego ten wniosek dotyczy oraz do dokonania wykładni pojęcia niewypłacalności z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy.

Potrzeba wykładni przepisów prawnych istnieje wtedy, gdy wobec konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy meriti stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Ustalenia faktyczne przyjęte przez Sądy obu instancji za podstawę rozstrzygnięcia, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wskazują na to, że spółka, której członkiem zarządu był uczestnik stała się niewypłacalna w okresie obowiązywania art. 373 ust. 1 pkt 1 p.u.n. w brzmieniu po nowelizacji dokonanej ustawą z 6 marca 2009 r. („na koniec 2010 r.”). Nie ma powodów, by na gruncie okoliczności przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie dokonywać wykładni art. 373 ust. 1 pkt 1 p.u.n. w brzmieniu sprzed nowelizacji dokonanej ustawą z 6 marca 2009 r.

Gdy zaś chodzi o zagadnienie prawne, które sformułował uczestnik, to było już ono przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego w orzeczeniach powoływanych w skardze kasacyjnej. Sąd Najwyższy wyjaśnił w nich, że na potrzeby orzekania zakazu prowadzenia działalności gospodarczej stosownie do art. 373 ust. 1 pkt 1 p.u.n., istnieje potrzeba ustalenia, w jakiej dacie powstał stan niewypłacalności

podmiotu gospodarczego, którego dotyczył wniosek o ogłoszenie upadłości. Ustalenie przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia przez Sądy obu instancji nie wskazuje wprowadzić daty dziennej powstania tego stanu co do spółki, w skład zarządu której wchodził uczestnik („na koniec 2010 r.”), ale w świetle przyjętych w stosunku do niego podstaw orzeczenia zakazu nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3, art. 108 § 1, art. 520 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 10 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.

[l.n]